

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana.
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczeri w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

1. njedžela po šwjatej Trojizny.

Romsl. 10, 8—12.

Šdnyž běšche Anjesowy japoschtol Pawol hižom kšesczijan, měješche wón wutrobne šobuczucze se šwojim šakalkym židowskim ludom. Wón derje wjedžesche, kať malo žohnowanja měješche tónle wot Boha tak hnadnje wu-šwoleny lud psches šwoju njepošluschnosć a šakalkosć. Židowski lud mohł wšhitko šbože psches šjewjenje šwo-jeho Boha wužiwacž, ale šebi psches škóscž a wopacžnu šurowosć žiwjenje wobčežowasche. Šdnyž měješche lud šakon, wón pod tutym šakonjom štonasche a jón šazpibasche; jako pať běšche tón pschischoł, kiž je šakonia tónz, kiž šwětej prawdosć š hnadny, woadacže hrěchow, poškiežesche, lud wróčežo hladašche na šakon a ša njón šurowjesche na wopacžne waschnje, prawdosć š hnadny šazpibascho. A tola židowski lud njeje šbože psches šakon namakał. — Šakon wěšo je dobry, wón je naš woczahnył ša Šhrystuša a chze naš pschihotowacž ša prawdosć š hnadny a ša wěru. Ale šakon njeje mohł čłowjekow šbožnych šezinicž. Tole pať šamóže hnada, ta prawdosć, kotraž pschindže se šlowa Božeho šjewjenja. Tym šlepym, ša šakon šurowjazym Židam Pawol poškieža to wobšbožaze šlowo wo wěrije. Šakon drje nam našchu njedokanjanosć, hrěšnitwosć, šla- bosć a pobrachy dopokasuje, ale je njemóže pošpěchowacž, woadacže hrěchow nam pschinesć a naš špokojicž. Tole wšhitko šamóže hnada Boža a wěra do njeje. Ženož jedyn pucž je š božnosć ša wšhitke ludy: prawdosć

š wěry. Wšhitka wot čłowjeka šameho šebi wumyšlena prawdosć njepšchinježe čłowjekam tu woczakanu mšdu. Wšhitke wufonjenja šylnych čłowškich duchow, tak wulke kaž šo nam šdadža, njedošahaja š měrej dušche.

Pucž š šbožu je ša wšhitkich ludži tón šamy: prawdosć š wěry.

1. Tale wukhadža se šlowa Božeho,
2. dyrbi šaložena byčž na žiwej wěrije.

1. Našch wulki reformator Luther by šo pschi wojo- wanju šwojeje dušche praschal: kať dostanu hnadneho Boha? Šchtóž wšchal šo ženje njeje podobnje praschal abo tule štarosć wo Bože špodobanje a prawdosć we šebi nošnył, je hišcže daloko wot Božeho kraleštwu. Šelko kšesczija- now pať šo husto w nekajkej šwonkownej šprawnosć š tak wěštych čuje, šo jim njeje tole šnutsšowne praschenje ženje do myšlow pschischoł! Woni dyrbjeli šo hanibowacž psched štarymi Židami; pschetož tutym na tym wjele ležesche, šo bychu psched Bohom prawi byli. Ššamo pohanjšo husto psches šwoje šamowumyšlene škutki a šwoju wopacžnu pobožnosć na to pokasuja, kať šo wo špodobanje šwojich bohow a wo wěštu prawdosć próžuja. — Wšy kšesczija- jenjo pať mamy we šwjatym pišmje šdobom prawe wot- molwjenje na to praschenje: Škať budu prawy? Wšy wěmy, šo mamy šo hladačž prawdosć, wot šebje šameho wumyšle- neje, kotraž šnadž psched Bohom njeby nicžo pláčžika. Nješměmy šebi myšlicž, šo šmy psched Bohom hižom prawi psches nekajke šwonkowne škutki, kotrymž my runje

woshibitu waźnosć pšchiměriny. Ale Bóh tón Anjes praji: Daj mi, mój šyno, twoju wutrobu, a njech šo moje pucze twojimaj woczomaj špodobaju. Bóh chze, šo by čłowjeka wutroba prawje k njemu stala; pšchetož pšches to čłowjek wot Boha móž dostanje, něšto woprawdže dobre dofonjeć, šwoje žyle žiwjenje Bohu šwjeczicž a šwoje čělne a duchowne mozy do šlužby Božeho kralestwa stajicž. Tak šamowólnje wutrobu do Božej ruki podacž, čłowjeka praweho čini. — Š wotkal pať wukhadža tale prawdosć š wěry? Še šłowa Božeho. Mašch tekst praji: „To šłowo je tebi blisko, mjenujžy w twojim rcže a w twojej wutrobje, mjenujžy to šłowo wěry, kotrež my powjedamy.“ Bože šłowo je šwojim bohatštwom na hnadže, na troščče, ale tež se šwojim dyrjenjom do šwědomnja, se šwojim wołanjom k potucže a se šwojim pocžerjenjom k šwjeczenju a wobnowjenju móže naš k prawdosći domjesč. Čłowjeki njeje trjeba, šebi něajke bójške kašnje hašle š njebjš abo š hlubiny pšchinjesč abo něajku prawdosć abo pobožnosć šebi wunamačacž, tole wšhitko je nadate abo šjewjene ša wšče čašy w Božim šłowie: „To šłowo je čži blisko“. Čłowjek potajkim njetrjeba hašle něajke šakonje k šwojemu šbožu wunamačacž abo pšches šchodu mudrosć namuknecž, ale to šłowo wo šbožu je jemu tak blisko w šchescžijanskej žyrkwi. Tu w šłowie ewangelija leži wobšamknjena wšcha najwšchšcha wěrnosć, mudrosć, prawdosć a šbóžnosć. Tu mašch tu prawdosć, kotraž pšched Bohom woprawdže došaha a plačži. Duž móžesh k Anjesowym japoschtolom šawołom wušnacž: Ša šo nješanibuju teho ewangelija wot Šhryšta; pšchetož móž Boža je, kotraž šbóžnych čini wšhitkich, kotšž na to wěrja.

2. Š teho pať tež špóšnjeshch wašchnje prawdosće š wěry. Š čłowškeje štrony njeje žaneho napinanja k wunamačanju šboža trjeba, ale jenož pšchišwojenja abo pšchiwšaća pošćičeneho šboža w Šhryštu. Žaneje woshibiteje wučenosće trěbne njeje k šbóžnosći, šłowo Bože, kotrež je nam wščem tak blisko, došaha k šbožu. To reka: „Šeli šo se šwojim rtom wušnajesh Šesusa, šo wón tón Anjes je, a wěrish we šwojej wutrobje, šo je Bóh jeho wot mornych šbudžil, budžesh ty šbóžny.“ Šeli šo šy pšchewědcženy a dótknjeny we wěrje wo wulkich podawkach njebjškeho kralestwa, wo kotrychž čži ewangelijon powjeda, budžesh hinašchi čłowjek, žyle hinať šhodžicž, troščtnje četpicž, we šwěcže šo dacž Božemu Duchej šwjeczicž a šwoje čělne a duchowne mozy Bohu woprowacž. Tale wěra čži š dohom šylnu šepjeru ša žyle žiwjenje dari a móže twoju dušchu wumóz. Šak trěbne je tole wot šwja-teho Ducha wuškutwane doměrjenje ša našch čaš, kiž tak šhabla a dwěluje! Wšhitka njewěštosć a šhablawosć pať čłowške mozy wošlabja a lemi. Šchtóž na to šemške šwoje šbože twari, šo na nim rošrašy. Šchtóž pať wěri šo je Šesuš jeho knjes, po kotrymž ma šo šlozicž, tón budže šo na tymle wěšty m šakladže twjerdže natwarjowacž, šwoju dušchu dofonjeć, šebi šubla nahromadžicž, kotrež ani mole ani šeršawž nježeru, a budže junu wěcžne žiwjenje herbowacž. „Pšchetož hdyž š wutrobu wěriny, budžemy prawi, a hdyž se rtom wušnajemy, budžemy šbóžni.“ Šajkele wuškupjenje ša našcheho Šbóžnika naš a druhich wošchemi a móžnych čžini: Čžehož je wutroba pošna, to dže pšches rt. Ale niž jeno w šłowach ma našche wušnacže wobštacž, ale w žylm twojim žiwjenju mašch pošawacž, šo čže Šhryštowu Duch wozži a šo bywašch pšchezo podobnišchi Šhryštowej, Šewak by šnano tež wo

tebi rekało: Woni wšchitzy, kiž se mni rjeknu: Anježe, Anježe, do njebjškeho kralestwa njepšchindu; ale čži, kiž wolu čžinja mojeho Wótža w njebjšach. A šak krašne šlubjenje ma tajka wěra do Šhryšta! „Šchtóž do njeho wěri, tón njebudže k hanibje.“ Šhryšt, kiž je ša naš wumrjel a wot mornych šako štanul, je šaklad našcheje wěry a našcheho žiwjenja. My mamy tuteho jenicžkeho Anjesa, kiž ša wšhitko šbože čłowškich džecži rukuje, kiž bohacže po šwojej hnadže proštwy po šbožu tradacych čłowjekom dopjelnja. Tu njeje žane rošdželenje mjes Židami a Gričami: ša wšhitke ludy je jenož jedyn pucž k šbožu: prawdosć š wěry. Duž šo hladať bludnych pucžom, a njekomdž šwój čžak pšches pytanje na wopacžnym měštnje. Šary žyrkwiny wótz Augustin praji: Niž pytanje po wěrnosći šbóžnych čžini, ale wobšedženštwu wěrnosće. A w Šhryštu mašch wěrnosć. Wobšhowaj ju w ponižnej a wěrjazej wutrobje, a twať na nju!

K. w K.

Prawdosć š wěry.

Šłóš: Čžin, Anježe, šo mnu tak, kaž čžesh —
 D troščt! ja wěm, ššto čžinicž mam,
 Šo dušcha šbóžnosć šmėje:
 Ša na Šhryšta šo šakožam,
 Š tym moje šbože težėje
 Ša čžaknosć tu, ša wěcžnosć tam;
 Wšchal š wěru Šhryšta prawdosć mam
 A Boži měr we dušchi.

Šucž drugi ničtš njepytať,
 Šchicž do Božeho raja;
 Wšchu šamoprawdosć na boť štaj,
 Šow šutki njepomhaja.
 Šlej, pomoz je we Šhryštu,
 Pšches njeho dušche k njeju du,
 Šdyž w twjerdej wěrje šteja.

Duž Šhryšta jeno pytaťže,
 Šiž čžecže šbóžnosć doštacž;
 Ššchi nim, kiž dušchom Šbóžnik je,
 Njech žada kóždy wostacž.
 Wón je naš droho wušupil
 A Boži raj nam wotewril,
 Šso teho šraduj, dušcha!

Šdyž dušchu kryja mrošoty,
 Šso hrěchom dla mi štyšče,
 Dha šlónzo, troščtar wutrobny
 Mi šy, o Šesom Šhryšče!
 Ty moje rany wobalesch,
 Mje ša njebjška šetujesh;
 Měj džak ša tajku hnodu!

D wostať pšchi mni, Šbóžniko,
 Tež hdyž mje šchiz tu tyšchi;
 Mi šwěcž šo twoje woblicžo,
 Njech dušcha twój hlóš šlyšchi.
 Šjedž š horja mje tam k wješelu
 A pšches šmjercž junu k žiwjenju,
 Šdžež wěru debi kóna!

K. A. Fiedleř.

Prědowanje shtomow.

Shójna w pěstku, i najšnadniškej wlohu spokojna, praji: Šbóžni šu cži, kiž duchownje šhudži šu, pšchetož jich je to nje- bješte kralestwo. Wjerba i wišatymi halosami: Šbóžni šu cži šrudni, pšchetož woni budža trošchtowani. Lipa je šwojej wónju a mišym liščom: Šbóžni šu cži, kiž cžicheje myšle šu, pšchetož woni semju wobšydnju. Wólšha pšchi wodže: Šbóžni šu cži, kiž hlódnj a lacžni šu po prawdošči, pšchetož woni budža našhčeni. Buł se šwojim šhlódkom: Šbóžni šu cži šmilni, pšchetož woni šmilnošč dostanu. Brěša se šwojej bělej, cžistej štoru: Šbóžni šu cži, kiž cžišteje wutrobju šu, pšchetož woni budža Boha widžecž. Dub, kiž we wichoru wobšteji: Šbóžni šcže wy, hdyž waš ludžo moje dla hanja a pšhesčehaju. Topoł: Š njebjju šbėhaj šwojej ružy, tam je pomož. Šsadowe šhtomy: Budžcže bohacžni na plodach prawdoščje. Selena jehlina w mjeršnjenju: Mješhub šwoju nadžiju tež w najwješčej nušy. Š puščcženy šhtom cži pšchwoła: Tež ty junu padnješč — do rowa!

Njedželske žohnowanje.

Ššched lětami študowasche w Tübingenach mlódy cžlowjek, kiž ma nětko dawno šwoje šastojništwó. Šako ras njedželu rano po hašy džěšche, wón na jene dobo cžlowjeka wuhlada, kiž i pšchi- bocžneje hašy džěšche. Ša wulkič wódných šščórnjach, kiž jemu na ramjenjomaj wišachu, bě póšnacž, šo bě to kóžnik, kiž drjemo po režy Šekarju plawješche. Šódušči běščtej šo wottorhnyłej a šapraškowasčtej kóžda na šwój šščórnj pšchi štupanju. Młody cžlowjek džěšche ša nim, došelž jeho tón šylny kóžnik šajimasche. Š dohom šo wón do maleje haški winy a tam pšched mašym domežtom pošasta, na kotrymž bě napišane: Šhorla Šrijant, ššewž. Šako bě kóžnik tam šastupil, ššyščesche wonkach štejazy študent pšhes wotewrjene wofno tole roščecženje:

„Wy šcže tola wrótny“, kóžnik reješche, „se šwojej njedželu. Wurecže jeno cžinicže, došelž šo wam ša 50 pi. to platanje cžinicž njecha. Duž macže tu ššėšnaš; nětko pał šhwataježe!“ — „Ša pał tuto džětko cžinicž njemóžu“, na to cžiči měrnj hlóš wotmolwi. „Šžeho dla niž, šym Wam hižom prajił. Dženša je njedžela a na tej ja žaneho wššėdneho džěka nječžinju.“

Kóžnik hrošnje šašakrowa a wonkach pošluchazemu študentej bě, jako by i njebjěš dele woheń a ššwabel na hlówu kšiwazeho ššewža padacž dyrbjak. Šo krotkim mjelčženju pał ššewž šašo měrnje rěcžecž počža: „Šubj mužo, njewěricže dha wy do teho, kiž je prajił: ššėšč dnjow dyrbišč ty džělacž a wššitko šwoje džětko cžinicž? Šlajcže, tam na tym kóžu moja šhora žona leži a tu šu moje tši male džěcži, a ja ani pjenježka w šafu nimam. Wašš ššėšnaš by šo nam jara hodžil a my byčmy i nim šhlěba došč měli. Šle, hdyž čžył šebi jón šašłuzičž, dyrbjak pššecžiwó šwojemu šwědomnju cžinicž, a to ja nječham. Ša waš prošču, wššmicže šwoje pjenješy šašo a džicže!“ — „Ša pał je tola nje- rodžu“, kóžnik wotmolwi, „ššhowajcže te pjenješy ša šwoje džěcži. Šako bėč ja tał šary, kaž tamne wašche džěcžo w kucžiku, šym tež pacžerje špěwał. Šoja macž wo tych wězach runje tał derje pomjedacž wjedžiče jako wy. Šona pał wumrje, a mój nan — haj, tón bě wopilž. Duž bě bóršy wššcho šabyte, a nětko Šože mjeno jeno hišcže k temu trjebam, šo pšchi nim tał prawje šelu.“

„Šój, mój hólčtko“, ššewž šwojemu šarsšemu šynej kšwasche, „špěwaj tutemu mužej ras 2. kajeń.“ Š na měščje tón hólčtk še šwojim šašnym hlóškom počža: »Ty njedyrbišč mjena šwojeho Boha njeružitnje wužiwacž, pšchetož tón Šnjes njebudže teho nješčtrasowaneho wostajicž, kiž jeho mjeno njeružitnje wužiwa.«

„Špomjatkujcže šebi to“, ššewž pššistaji; a kóžnik šo na šicže hotowasche, prajižy: „Šóh šwarnuj waš!“ Ša prošy pał štejo

wosta, šo hišcže junu wobrocži a džěšche: „Ščtož čžyč hišcže prajicž, wy mohli tež ras jedny Wótcženasch ša mnje wušpěwacž. Š nadžijomnje budže i wašchej mandželskej bóršy lěpje.“

Šako i domu wuštupi, študent widžesche, šo šebi kóžnik i ružu pššes woblicžo pššejě, jako by šebi šylšy i woczow šetřecž čžyč; wón pšchi šebi myšlesche, tu šym tež ja wucžbu doštał, kiž je wjazy winojta, hacž ššėšnaš. Ša to k šwojim towarššam bėžesche a jim wššcho šwupowjeda. Duž cži se šwojich ššamorow šhlěb, butru a kóšbašu cžahachu a do šorba štyłachu, k temu tež 2 ššėšnašaj, do papjery šawitaj. Šorb i tutej jědžu a pjenješami pał šhudemu, pobožnemu ššewžej pošlachu. Š niž jeno to; wot teho cžaha dawachu šebi študenti wššitžy pola njeho šwoje wobucže platacž. Šał bu ššewž se wššcheje nušy won.

Lěto bě šaščtko. Duž pššindže k ššewžej šylny muž. Ššewž w nim tamneho kóžnika špóšna. „Měcže džak, luby miščtrje“, wón džěšche, „ša wašču wucžbu. Nětko tež ja tał rěcžu, hdyž šwojich towarššow njedželu džělacž widžu a šakrowacž ššyšču, kaž šcže tehdy wy rěcželi. Š džiwnje, wot teho cžaha šo mi lěpje džje. Š wjele pjenješami wam wašche šłowa šarunacž njemohł.“

Drasča Šhryštušoweje prawdoščje.

Šłóš: Šašš Wótcže, kiž šy w njebjěšach —

Šrej, prawdoščž Šesom Šhryštuša
Še wěry wucžel, ššowanka:
Šdyž Šoži šakón tama mje
Dla pššestupjenjom, hrěščnosčje,
Šha mam we šwojim Šbóžniku
Dolž špuščcženy a šwobodu.

Šdyž štył mje jima hrěčow dla,
Ššo woblek ja Šesusa;
Š hdyž měł drasču kšaknišču,
Šacž jeho šrej a šašłuzbu!
Š nej wón mje droho wufupi,
Ši šwoju prawdoščž pššiššwoji.

Š tej pššched Šohom ja wobšteju,
Šdyž junu pošdu k šudženju;
Še drasče Šhryšta prawdoščje
Šje Šóh ša džěcžo pššiwosmje
Š i wěcžnym herbštwom wobšnadži
Še njewuprajnej šbóžnosčji.

Š budu potom w njebjěšach
Šo šašnych šhodžicž šahonach,
Šži, Šhryšcže, wěcžnu ššwalbu dam,
Šo kšaknu drasču prawdy mam,
Šiž došył šy mi na ššičžu
Še šwojej drohej šašłuzbu.

Šež hižom tudy na šwěcže
Šžu twój byč w Šožim kraleštwje,
Šu šwěrnje w twojej ššlužbje štačž,
Ššo twoju prawdoščž woblekacž,
Šacž ššóncžnje šbóžnje wobšantnu
Š pššes šmjercž k tebi počžahnu!

K. A. Fiedleř.

Šhóstanje wotšwječeneje njedžele.

Šajerški kurtjerč Mloy Šosef pššebhwasche junu we šwojim kšaknym hrodžiku, wošrijedž horow ležazym, šo by šo nětko dny i hońtwu woššewil. Šola pššes žyly tyžėń šo desččž liješche,

hale robotu so njebeša wujaknichu; duž wjerch wufas da: „Přichotujće so, jutře rano sahe póněžemy won do horow na wješeke hońtwu!“

Njedželu rano, hdyž runje flónzo sřhadžesche, wuhlada stary farar, kiž hižom pschi wołnje swojeje stwiczki stejese, wješeke cžriódku semjanow s kurwjerchom nimo fary na hońtwu jěchacž. Farar běšče njedželste kemšenje na posdžišču hodžinu pschepoložil s wěštnu wozafatowanjom, so wjerch se swojim pschewodom na Božu službu pschińdže. Rať pať so wustróža, hdyž holt a haru nimojěchazych wužlyšča! Srudnje sdychny: „Sčto? Tajkile pohóršć dženša na njedželi! Se dha kurwjerch sabyl, so je psched lětami sam jakoń wudať, po kotrymž ma so honjenje na njedželach s 15 sčěbnakami potucžicž? Sčto dyrbju wořadže prajicž, hdyž pschedstajeni sam njedželu njeřwjećza?“

Rhwilku tať we hlubokich myšlach pschi wołnje stejese, potom so dale rosmolwesche: „Sčto mi moje předowanje pomha, hdyž jo cži njeřlyšča, kotrymž placži? Tola knjeni kurwjerchowa na Božu službu pschińdže: mam dobru myšl! derje, to póněž!“

Sdyž běšče farar s předowanjom hotowy, wotewri knihu a wótsje cžitasche: „Sa, Maximilian, bajeřski kurwjerch, porucžam, so ma kóždy, kiž njedžele wotřwjećza psches hońtwu, rybholjenje, s žyła psches džěka, kotrež pohóršć dawaju, a s tym njedželste Bože služby sakombža, 15 sčěbnakow khostanja placžicž. Wofuta tej žyřkwi pschypadnje, w kotrejež wořadže je so wotřwjećenje njedžele stalo!“ Knihu sacžiniwšči kłětku wopuščcži a Božu službu stóncži.

Wječor posdže so honjerjo wješeli wrócžichu. Kurwjerch, pschi wječeri pola swojeje mandželskeje ředžo, so pschecželnje praschesche, kať je njedželu pschecžinila. „Běch w kemšach a řym nimo předowanja hišcže kurwjerchowšči wufas řlyščaťa.“ — „Sčto? wufas? ja ničžo njewěm, so řym w poslednim cžaku wufas wudať! Sčto dha to do řasnje bě?“ Ma to wjerchowta džěšče: „Bě to wufas, kotryž je mój wřboki mandželski psched pjećimi lětami wudať a po kotrymž ma so wotřwjećenje njedžele psches hońtwu s 15 sčěbnakami khostacž.“

Woblicžo wjetcha so sacžerwjeni, tola niz s hněwom. Měrne a mudre řadžerjenje fararja jeho řlubšcho hnu, hacž by to dlějšče předowanje řamohko.

Mařajtra wón fararja ř blidu pscheprořy a wobrocži so po hoscžinje ř njemu, prajizy: „Řnježe, wčera řym něščo wopacžne cžiniť, běch po tať dořhim desčcžikowym cžaku tať sbožowny nad řasnym řlóncžnym wjedrom, so řym wopradowže na njedželu sabyl; tola wěm, řajke khostanje maju moři pobbani řa řajke pschestupjenje placžicž, a prošču wař teho dla, so byšcže tež wote mnje 15 sčěbnakow pschisřali.“

Pschi tym pjenješy na tať položi, poda řón fararjeř a džěšče: „Prořču, řberajcže khostanje dale pola kóždeho, kotryž je wčera řo mnu na hońtwje byl, dořelž řu tucži teho runja sabyl, řo je njedžela była; řščať mje njeřbu na to dopomniť!“

Sčto řebi řemjenje cžyřču? řim řadyn druhi wupucž njewosta, hacž teho runja móscheń woczinicž a khostanje placžicž.

Wřchón hnuty farar widžesche, kať so tať dale a bóle řjelńjesche, a džakowasche so wřchitřim s wutrobnyh: „Saplacž Wóh!“

Sachodnosć bohatswa.

Řruski řral Wjedriř Wylem IV. so řas řara bohateho bankijeřa woprasča: „Rowjescže mi tola řas dowěrnje, řelko řamozjenja po prawom macže?“

Řrasčany wotmolwi: „Sčtyri řyřaz toľ.“

„Sčto?“ džiwasche so řral, „to možno njeje; Wř řcže tola wjeľkřocžny milijonar?“

„To drje,“ tón džěšče, „ale tute řčtyri řyřaz toľ řym psched křóťkim řa jenu řhorownju daril, te potajřim řa wřču wěcžnosć wobředžu; wřcho druhe je řara řachodne řubko. Dženša řo mam, a cžeje jutře budže, to ani njewěm.“

Řjebě to prawje řecžane?

Wřchelake s bliska a s daloka.

— Pschi swojich narodninach je řeho Majeřtosć řral Wjedriř August knjesej řararjeř Řřugarjeř w Řorsřizach, pschisřnawšči jeho dořholěťne řwěrne duchowne řutřkowanje, rycžeski řščiř 1. řjadownje Albrechtoweho řjada řpožcžil.

— Sřřjedu 5. juniřa řwjećesche knjes řarar Waktar w Řjěřwacžidle řwój 25lěťny řastojński jubilej. Mnohe a wutrobne wopokasma lubosče a pocžesčowanja pokasuja, kať je wón lubowany a cžesčenty we řwojeř wořadže, řaž tež wot swojich řastojńřich bratrow a wřchitřich, kiž jeho řwěrne džěkamowscž řnaja a waža. řižom wječor přjedy jeho řpěwanřke towarřstwo postrowi. Řano knjes kollator a řastupjěřstwo řyřkwinskeho pschedstejicžerřwa jemu wutrobne řbožopschecže wupraři a řjany řlěborny piřať pschepoda. W mjenje bliřščeje Řjěřwacžidłřeje konferenzy řuřodny řastojński bratr, knjes řarar Wólč, jeho řaťo pschedřydu teje konferenzy řrowjesche, kiž w duchu lubosče konferenzy nawjeduje, a jemu wobras řwjateje Božeje marřy pschepoda. Řnježa wučerjo wořady pod wodženjom knjesa řchulřkeho radžicžela Wacha pschińdžechu a se řwojim řbožopschecžom řa to řwědcžichu, kať knjes jubilar rořymi, pschecželny řwjast mjes řyřkwju a řchulu řajicž. řaťo dar pschepodachu knježa wučerjo 3 drohotne miřchňanřke taľerje. W 11 hodž. mějesche řo řwjatocžnosć řerbřeje konferenzy. Wřchitřy řerbřy knježa řararjo běchu pschisřli hacž na 5, kiž běchu řadžewani. řo wuřpěwanju 2 řhěrluřchowych řchucžřow wuřtupi pschedřyda, knjes řarar Wřřřať s řrodžisčcža. Wón běšče we wulkej woporniwosći a lubosći pschisřol, hacž runje mějesche tón řamy džěń wařny 40lěťny duchownřki řastojński jubilej. řať řecžesche 40lěťny jubilar ř 25lěťnemu jubileřeř we wutrobnyhnuřyřch řłowach na řaťožku řłowa biblřkeho pucžnila na jubileřski džěń: „řa cže njepuščcžu, řřiba řo mje požohnujesč“. Sřerbřka konferenza pschepoda wotivnu taľu a psalmy řerokowe. Řnjes řarar em. Urban řławjesche jubilara w řjanyh řerbřim řhěrluřču, kotryž řo w pschichodnym cžřble woczisčcži. Řnjes jubilar řo s hnutyh řłowami džakowasche. W mjenje Wudřřeje němskeje konferenzy pschepoda řjany řlěborny dar knjes primariř Wřbler s Wudřřina. řenotłiwe gmejny pschepodachu řjany dar, řasčcžil se řlěbornym ři nožemi, widlicžkami a řřizami. řegrammy, řisty a postrowjenja dónđžechu s daloka a s bliska. řež řonřistorialna wyschnosć běšče řbožopschecžaje piřmo, w kotrymž s wulžy pschisřnawazym řłowami řwěrne řutřkowanje knjesa jubilara wuřbėhowasche. Pschi řwjedžerřkej hoscžinje řo s wjeľe řrow řařřuřbna řwěrnosć knjesa jubilara řławjesche. řaž je tón jubilej řjawne řwědcženje dať wo lubosći a cžesći, kotrejež móže řo knjes řarar Waktar řwjěřelicž, tať tola psche wřchitře pschecža to najwřšče pschecže wutrobow řlincži: „Wóh řdžerž knjesa jubilara hišcže doľhe, doľhe ľeta cžřkeho a řroweho ř řohnowanju jeho Řjěřwacžidłřeje wořady a nasčeho řřleho řerbřkeho ľuda.“